

WUUR

Protestantse
Kerk

Passie, inspiratie en geloof van Soesters

Laura Dijkhuizen
Toekomst van de kerk

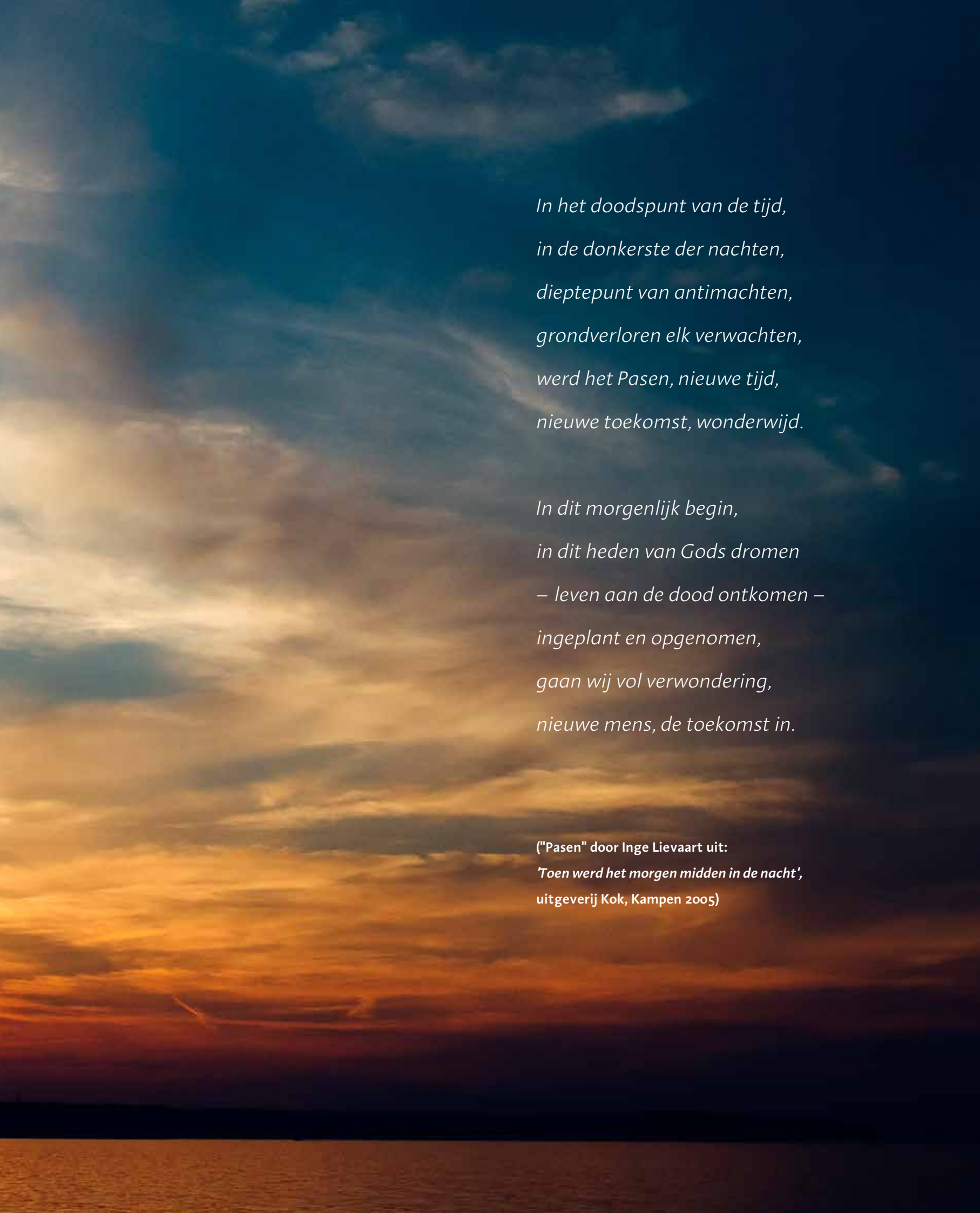
Tech Assistants

Jeugd van tegenwoordig

TREES NELISSEN
Literatuur-zending

*In het doodspunt van de tijd,
in de donkerste der nachten,
dieptepunt van antimachten,
grondverloren elk verwachten,
werd het Pasen, nieuwe tijd,
nieuwe toekomst, wonderwijd.*

*In dit morgenlijk begin,
in dit heden van Gods dromen
– leven aan de dood ontkomen –
ingeplant en opgenomen,
gaan wij vol verwondering,
nieuwe mens, de toekomst in.*

**("Pasen" door Inge Lievaart uit:
'Toen werd het morgen midden in de nacht',
uitgeverij Kok, Kampen 2005)**

Colofon

VUUR is een uitgave van de Protestantse Gemeente Soest en verschijnt 4 maal per jaar. Oplage 3000 exemplaren. 4e jaargang, nummer 13, voorjaar 2017

Hoofdredactie:
Marlies Wegerif

Redactieadres:
Protestantse Kerk Soest,
Park Vredenhof 2, 3762 DV Soest,
telefoon 035 6836541,
redactie@geloveninsoest.nl
www.geloveninsoest.nl

Redactiesecretariaat:
Sietske Lievaart,
secretariaat@geloveninsoest.nl

Medewerkers:
Joram Appel
Peter van den Berg
Hannie Chaudron
Piet van Dijk
Laura Dijkhuizen
Charlotte Dijkstra
Eleonora Hof
Bernadette Keizer
Reinier Kniest
Petra de Koster
Leen Lievaart
Anikó Ouweneel
Karina van der Wal

Fotografie:
Jeroen Jumelet
Hilde Sneep

Vormgeving:
Studio Transparant

Druk:
Joh. Enschedé Amsterdam b.v.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming van de redactie.

Redactie

Bubbel

Inwoners van Soest vertegenwoordigen 142 nationaliteiten, lees ik. En ergens anders staat dat Nederlanders wel erg op zichzelf zijn. Maar of dat typisch voor Nederlanders is? Wat ik wel herken, is dat we allemaal in onze eigen bubbel leven, in onze eigen luchtbel. Of die nu wordt gevormd door een club of Facebook, door achtergrond of opleiding. En dat noemen we dan 'samenleving'.

'Deel je leven' is het jaarthema van de protestantse kerk. Maar hoe doe je dat? Hoe kom je uit de bubbel van je eigen leven? Bernadette probeert zo nu en dan bewust 'offline' te zijn. Sommigen kiezen om die reden bewust voor vrijwilligerswerk om mensen te ontmoeten met wie ze anders nooit in aanraking zouden komen. Maar ik ken ook mensen die ernaar verlangen dat anderen hen uit hun isolement halen, omdat ze dat zelf niet kunnen. Die wachten op mensen die hun verhaal willen horen.

'Deel je leven' is een goede samenvatting van wat de kerk ook wil zijn. Laura vertelt daarover een praktisch én inspirerend verhaal. Kerk-zijn is en wordt dan: een groep mensen die tijd neemt voor de mensen die op hun pad komt. Mensen die we zelf uitzoeken en mensen die we niet zelf uitzoeken maar ons nodig hebben. Met wie we delen in vreugde en in verdriet, in twijfel en in geloof.

De Protestantse Gemeente Soest is na de beslissing over de kerkgebouwen actief bezig om zich te bezinnen op kerk-zijn in de nabije toekomst. Daar is naast creativiteit ook veel geloof en vertrouwen voor nodig. We proberen uit onze bubbel te komen door met mensen van verschillende achtergronden en generaties in gesprek te gaan over hun ideeën en vragen, over hun leven en geloof. Cees en Fleur geven een mooi voorbeeld.

In dit nummer van Vuur ontmoet je mensen die iets willen delen met jou als lezer. Van jongeren die van delen hun passie hebben gemaakt ('van jong geleerd, is oud gedaan'). Tot vrouwen met levenservaring die breien voor anderen.

Maar misschien heb jij ook iets te delen? Een levensverhaal, een ervaring, een passie? Misschien kun jij onze horizon verbreden of onze inzichten verdiepen? Of misschien heb jij juist vanwege jouw niet-Nederlandse wortels wel een andere kijk op de zaken? Laat het ons weten, want in elke bubbel krijg je uiteindelijk ademnood.

Peter

Het goede waarderen

Leven in het hier en nu. Uit jezelf halen wat je meegekregen hebt. Breder om je heen kijken dan je is aangeleerd. Uitdagingen zien. Laura Dijkhuizen (49), theologe, docente, auteur en moeder van vijf dochters van wie er twee geadopteerd zijn uit Afrika, zit zelden zonder inspiratie. Haar derde boek komt binnenkort uit.

TEKST: Piet van Dijk
FOTOGRAFIE: Hilde Sneep

In haar woonkamer in Soest hangt een kunstzinnig vormgegeven wereldkaart op vijf panelen. Prominent centraal, op het middelste paneel, staat Afrika. Amerika en Azië vervagen wat. "Afrika is verslavend. Al toen ik jong was fantaseerde ik om daar te werken. Ik heb iets met dat continent, maar ik kan niet uitleggen waarom."

Als kind in het Noordoost-Groningse Godlinze speelt ze met donkere Surinaamse kinderen in een azc in het kleine dorpje. "Dat had op mij een enorme impact. Ik had een bruine babypop. Gek en misschien slaat het nergens op, maar het is iets wat gewoon ingebakken zit. Ik kom graag in Afrika, ik ontmoet er veel fijne, warme mensen."

Ze weet nog goed hoe ze droomde over haar toekomst. "Ik stond open voor bovennatuurlijke dingen. In de tienertijd ging ik een andere kant op, meer richting spiritisme. Ik

werd me wel heel bewust van een geestelijke wereld die ook beangstigend kan zijn. Er is echt wel meer tussen hemel en aarde. Ik leefde erg intuïtief."

In het nuchtere Groningen paste dat niet zo. "Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg. Ik realiseerde me al vroeg dat ik anders was, apart. Op een feestje kwam ik met gedichten aanzetten. Ik deed vwo hoewel ik uit een eenvoudig milieu kwam. Op de middelbare school kreeg ik te horen: 'Jullie zijn de nieuwe leiders van Nederland, jullie zijn the top of the bill. Wie van jullie wil er carrière maken?' Ik was de enige die niet mijn vinger opstak. Ik wilde bij Artsen zonder Grenzen werken of ontwikkelingswerk doen. Geen carrière maken."

Datzelfde had ze toen ze met haar man Harrie, die uit ook uit Godlinze kwam, in Soest neerstreek.

"Ik heb altijd gedacht:
God heeft iets
speciaals voor me"

PASPOORT

Naam: Laura Dijkhuizen

Leeftijd: 49

Beroep: Theologe, docente, auteur

“We hebben meteen tegen elkaar gezegd dat we niet wilden kiezen voor de hoogste baan of de beste loopbaan.” Sinds haar negentiende leefde ze bewust vanuit het geloof, het geloof dat God haar leven leidt en naast haar staat. “Ik heb altijd gedacht: God heeft iets speciaals voor me, ik moet daar naar gaan zoeken en ik wil daar vanuit leven.”

Gods wil

“Ik wilde aanvankelijk geneeskunde studeren, maar dan ben je hoger opgeleid dan je man, klonk het toen in evangelische kring. Ik was daar gehoorzaam aan en ging niet studeren. Ik geloofde dat dat Gods wil voor mij was, terwijl ik later dacht: kggg.... Toch ben ik nadat we kinderen kregen vooral huismoeder geweest, dat vond ik belangrijk voor de kinderen, vooral na de adoptie. Uiteindelijk ben ik vijftien

jaar huismoeder geweest, met veel vrijwilligerswerk en kleine baantjes ernaast.” De traditioneel-christelijke gedachte dat een vrouw haar man moet volgen, was niet haar leidraad; er kwam meer op haar pad.

Zo werden Laura en Harrie ongepland pleegouders. “We hebben een meisje van de jeugdclub van onze gemeente een half jaar opgevangen. We besloten dat we dat vaker wilden doen. Eigenlijk rolden we er zo in. We hebben hier in huis een kamer gemaakt en uiteindelijk heeft er een aantal jongeren langere tijd

De Bijbel is ook zo veel breder dan de stukjes die kerken hebben uitvergroot

bij ons gewoond, terwijl wij zelf een opgroeiend gezin hadden. Voor onze eigen meiden was het lastig om steeds afscheid te moeten nemen van iemand met wie ze een diepe band hadden opgebouwd. Om deze reden gingen we nadenken over adoptie.”

Zo kwam Afrika in beeld. Twee van de vijf dochters zijn geadopteerd uit Mozambique, het land waar Laura nog regelmatig komt en waaraan ze haar hart heeft verpand. Ze richtte de stichting Sarinha op, die zich inzet voor de allerarmste kinderen en jongeren in Mozambique. In 2013 leidde haar Afrikavirus tot de publicatie van haar boek *Kus van Afrika*, waarin ze haar liefde en haar zorg voor dit continent uit.

Inmiddels is haar jongste en derde boek afgerond en deze ligt binnenkort in de boekwinkels: ‘Typisch Evangelisch’. “Ik heb het geschreven met Henk Bakker, hoogleraar aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Het is een populairwetenschappelijk boek, geschikt voor de geïnteresseerde leek en eerstejaars theologiestudenten. Het schetst een beeld van de naoorlogse evangelische beweging, met veel anekdotes en informatie over het ontstaan van diverse andere bewegingen. In het tweede deel van het boek staan reflecties op thema’s.” Laura vindt dat meer kennis nodig is omdat de kerkgeschiedenis zich nogal fixeert op gevestigde kerken. “Het is belangrijk dat ook de evangelische beweging een plek heeft in de kerkgeschiedenis.”

Herontdekken

Zelf is ze tientallen jaren betrokken geweest bij de, in de Julianakerk gevestigde, Evangelie Gemeente Soest, voorheen ‘In de Ruimte’. Recent heeft ze afscheid genomen en is samen met een groep voorname-lijk dertigers op zoek naar nieuwe vormen van kerkzijn. “Het is nog heel pril. We noemen onszelf ‘Leem’

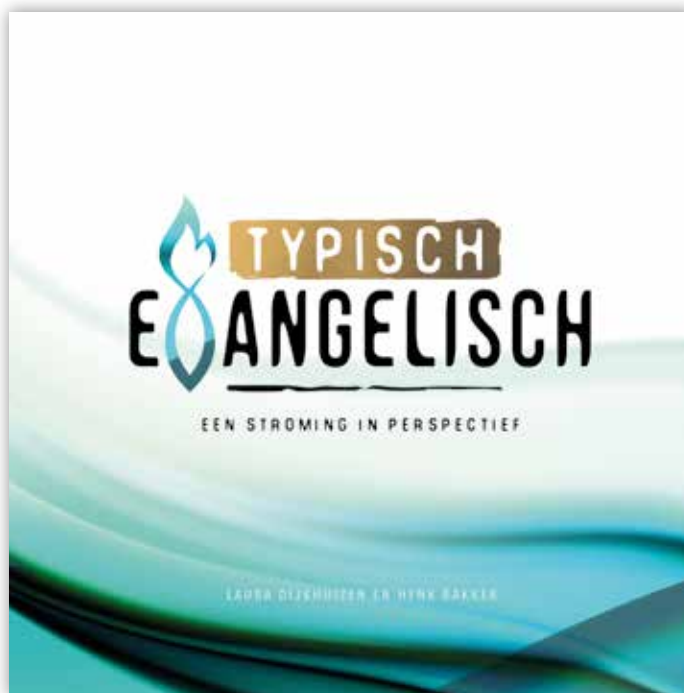

en willen op een andere manier het geloof herontdekken en beleven. Nederland-breed is daar behoefte aan, merk ik. Het zijn vooral de dertigers die evangelische gemeenten verlaten hebben, teleurgesteld zijn vanwege de leer en de vorm. Ook in onze kerk merkten we dat: een aardig grote groep bleef weg. Deze groep wil dat geloof relevant wordt in het dagelijks leven en breder kijken dan het nest waar ze uit komen. Niet zozeer evangeliseren of zending ver weg, maar vooral diaconaal bezig zijn; iets doen voor mensen in hun straat en genieten van het leven.”

Laura gaat voor een groot deel mee met hoe de jongere generatie tegen geloven aankijkt. “De kijkrichting moet anders denk ik. De Bijbel is ook zo veel breder dan de stukjes die kerken hebben uitvergroot. In onze traditie is het nog zo: God ontmoet je in de kerk. Nu is het meer: dit is Gods wereld. We zijn met z’n allen geschapen naar Gods beeld en God zet niet alleen mensen aan het werk die christen zijn, de Geest is ook aan het werk in de wijken van onze steden en dorpen waar mensen de handen uit de mouwen steken. En in andere religies, al durf je dat laatste bijna niet te zeggen. We zien veel pareltjes in het christendom: Martin Luther King bijvoorbeeld, maar pareltjes zijn er ook onder niet-christenen. We moeten veel meer waarderen dat God aan het werk is waar iets goeds en moois gebeurt.”

“Ik zelf geloof in Jezus als de opgestane Heer en dat bij Hem horen de beste weg is voor vele facetten in je leven. Maar het is niet meer het exclusieve, dat het lang was. We moeten niet alleen kijken naar de zondeval in Genesis 3, waarin het om de gevallen mens gaat, maar ook naar Genesis 1, de schepping. Alle mensen zijn Gods schepselen, Nederlands of Marokkaans, christelijk of niet, ja zelfs die schreeuwende jongeren ’s avonds op de

Laura Dijkhuizen is auteur van de boeken Kus van Afrika, Hart als basis en Typisch Evangelisch (samen met Henk Bakker). Meer informatie over Laura is te lezen op: <https://lauradijkhuizen.wordpress.com/>

Het zijn vooral de dertigers die evangelische gemeenten verlaten hebben

hoek van de straat. Ik wil graag die bredere bril. God heeft de kerk als instrument gebruikt voor zijn liefde, en dat is met vallen en opstaan nog steeds zo.”

In de marge

In de toekomst zal de kerk een bescheiden rol spelen, denkt Laura. “We hoeven niet groter dan met 50 of 60 man te zijn, met een kleine groep als ‘Leem’ kunnen we een verbinding met elkaar aangaan, met elkaar praten over geloven en wat je in de Bijbel aantreft. Kerk zijn vond na de opstanding van Jezus in de marge plaats, zegt theoloog Stefan Paas. Dat vind ik een mooie uitdrukking. Het was nooit de bedoeling om tot zo’n groot machtsinstituut uit te groeien.”

In toespraken en preken die ze houdt, is de oproep tot bekering daarom geen must meer. “De ideale evangelisatiemethode is: ga zelf maar eens kijken en ontdek dat het leven zoveel rijker is in het hier en nu met Jezus. Het hiernamaals, dat vind ik zelf ook een lastig verhaal. Missionair zijn is het vooral hebben over het hier en nu; en uit jezelf halen wat je in je mars hebt, wat je

hebt gekregen van Diegene die je heeft gemaakt.”

Na de bijbelschool die ze bij de stichting ‘In de Ruimte’ in Soest volgde, wilde ze verder. “Ik volgde de hbo-studie godsdienst, pastoraal werk. Daarna heb ik een master theologie gedaan. Nu ben ik drie dagen per week werkzaam bij het Evangelische College in Zwijndrecht als coördinator en docent missionair werk. Een opleiding die ik zelf vorm heb mogen geven, werk dat mij op het lijf geschreven is.” Ze schreef drie jaar geleden het boek ‘Hart als Basis, onderweg naar mijzelf in vier weken’. Daarin wordt veel aandacht gegeven aan vrouwen uit de Bijbel die een inspirerend voorbeeld kunnen zijn.

Hoe ze naast het opvoeden van kinderen, haar lessen en lezingen, haar reizen en haar vele schrijfwerk energie kan vinden om het vol te houden, is voor Laura niet zo moeilijk. “Ik kan dingen goed scheiden. En vooral: wat ik doe, vind ik ontzettend leuk. Van de zeven avonden per week ben ik er zeker vijf of zes thuis. Dan ben ik er voor de meiden, dan doe ik rustig aan. De dingen die ik doe, ervaar ik niet als heel veel.”

‘Doen wat je hand vindt om te doen’ lijkt zo een bijbels advies dat van toepassing is op haar activiteiten. Is dat ook voor anderen een goed advies, of gaat het om geroepen zijn voor een taak? “Ik denk dat we in het algemeen geroepen zijn om het verschil te maken. Dat heb ik in andere keuzes ook zo willen doen.”

Inspiratiebronnen

TEKST: Reinier Kniest

ONLANGS VERSCHENEN

Ik heet Lucy Barton – Elizabeth Strout

Lucy Barton ligt in het ziekenhuis om geopereerd te worden aan haar blinde darm. Ze moet na de operatie nog weken blijven. Haar moeder, die ze al een lange tijd niet gezien heeft, komt plotsteling op bezoek in het ziekenhuis en kijkt vijf dagen niet van haar bed. Het blijkt geen makkelijke relatie te zijn. Lucy vertelt over haar vroegere leven, over de tijd in het ziekenhuis en over de tijd erna. Het verhaal leest soepel, maar laat veel ruimte om na te denken over opgroeien en over leven. Het boek werd genomineerd voor de Man Booker Prize 2016. Het is erg goed geschreven.

€18,99

o.a. verkrijgbaar bij boekhandel Van de Ven.

UIT DE BOEKENKAST

The Stone Gods – Jeanette Winterson

In *The Stone Gods* (vertaald als *De stenen goden*) maken we kennis met Billie, een vrouw die werkzaam is voor een afdeling van de overheid, en Spike, een Robe Sapiens, oftewel een robot die is gemaakt om te evalueren. Het verhaal lijkt zich af te spelen in de toekomst op een moment waarop de aarde erg vervuild is door de broeikasgasen. Daarnaast is het mogelijk geworden voor mensen om hun leeftijd vast te zetten, zodat ze altijd hun favoriete leeftijd blijven behouden. Op het eerste oog lijkt het een sciencefiction-verhaal, maar het verhaal gaat eigenlijk over de mensheid en over de moraliteit van mensen. Een prachtig verhaal dat iedereen gelezen zou moeten hebben.

€ 16,95

o.a. verkrijgbaar bij boekhandel Van de Ven.

FILM

Jackie

Jackie vertelt over de dagen na de aanslag op John F. Kennedy en hoe Jackie in die dagen alles in het werk stelt om het volk haar man zo goed mogelijk te laten herinneren. De film gaat, behalve over het waargebeurde verhaal, over hoe een vrouw omgaat met de dood van haar geliefde over wie iedereen een mening had. Natalie Portman vertolkt de rol van Jackie Kennedy en dat doet ze met verve.

Nu te zien in alle betere bioscopen.

MUZIEK

Amiga – Chef' Special

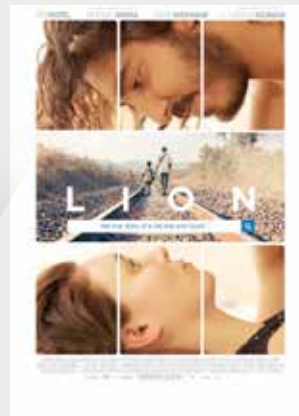
Voor wie van vrolijke muziek houdt, is de Nederlandse band Chef' Special een echte aanrader. Live bouwen ze altijd een feestje, maar in je huiskamer is dat feestje ook goed te maken met de muziek van Chef' Special. Op 3 maart verscheen alweer het derde studioalbum van de band. De plaat staat vol energieke en aanstekelijke nummers als 'Amigo' en 'Money'.

CD - €15,99

LP - €22,99

Deluxe Turquoise Vinyl – €24,99

Verkrijgbaar in de betere platenzaak.

FILM

Lion

In India raken jaarlijks 80.000 kinderen vermist. Lion vertelt het waargebeurde verhaal van één van die vermissingen. Saroo is vijf jaar als hij met zijn broer meegaat om te werken in de nacht. Op het station is hij echter zo moe dat hij niet wakker kan blijven. Zijn broer vertelt Saroo dat hij daar moet blijven tot hij terug is. Als Saroo wakker wordt en zijn broer niet direct kan vinden, stapt hij in een stilstaande trein om zijn broer daar te zoeken. Dan begint te trein te rijden.

Lion is een aangrijpende en prachtige film die deels geschreven is door Saroo Brierley zelf.

Nu te zien in alle betere bioscopen.

Meer inspiratie en geloofsbeleving in Soest,
kijk op www.geloveninsoest.nl

music

TEKST: Hannie Chaudron
FOTOGRAFIE: Jeroen Jumelet

Breien voor het **goede doel**

Op bezoek in het breicafé Soest. Aan een grote tafel met vrolijk babbelende dames, de breipennen in de aanslag, wordt een plaatsje ingeruimd. Het is een sociaal gebeuren. Marianne, één van de initiatiefneemsters en gastvrouw, legt uit wat de breisters doen en gedaan hebben. “Het is allemaal begonnen met vrijwilligsters die ballen breiden voor een kunstproject. Het waren geen idealistisch getinte bijeenkomsten.” Dat veranderde toen de groep naar de Lindenhof verhuisde. Via een bewoner kwam uit Malawi het verzoek babybroekjes te naaien en mutjes te breien. Aan het Malawi-project is een einde gekomen.

Maar al snel kwamen er andere doelen, bijvoorbeeld Pink Ribbon, een kindertehuis in Albanië en kinderen in Tsjernobyl. Ook worden er borstprothesen gebreid. Veel vrouwen die een borstamputatie hebben ondergaan, vinden vaak de siliconen prothesen te zwaar. Gebreide prothesen zijn lichter en soepeler. Op bestelling worden de prothesen op maat afgeleverd.

Marianne: “Ik hoef de dames niet te inspireren; ze zijn zelf enthousiast genoeg. Ik neem gewoon mijn breiwerk mee.” ◀

Lees de uitgebreide versie van dit interview op www.geloveninsoest.nl !

De jeugd van

Schept moderne technologie een generatiekloof? Jongeren zijn de hele dag bezig met hun telefoon en ouderen snappen er niets van, wordt weleens gezegd. Niet als het aan de Tech Assistants ligt.

TEKST: Bernadette Keizer
FOTOGRAFIE: Jeroen Jumelet

Wat begon als een spontaan idee, groeide uit tot een eigen onderneming. Luca Castelnovo (14), Victor Lampe (13) en Brian van Meggelen (13) zijn druk in de weer met hun bedrijf Tech Assistants Soest.

“Het begon met een vriendin van mijn oma, die een probleem had met haar computer”, vertelt Luca. “Toen ik haar had geholpen, gaf ze me geld. Daar had ik helemaal niet om gevraagd!” Toen ging er een denkbeeldig lampje branden bij Luca. Hij trommelde kameraden en klasgenoten Victor en Brian op en vroeg: “Waarom doen we hier niet iets mee?”

De jongens staan op en gaan naar bed met technologie. Waar dat vandaan komt weten ze niet precies. “Eigenlijk doet iedereen het wel”, zegt Victor. “Op school zit iedereen vaak op z’n telefoon. We zijn het normaal gaan vinden om zoveel online te zijn.”

Actief zijn op je smartphone is één ding, maar het talent om technische problemen op te lossen is een tweede. Ook daar zijn de jongens nuchter over. “We hebben het onszelf gewoon aangeleerd”, zegt Luca.

De jongens
staan op en
gaan naar
bed met
technologie

“Op internet doen we research en zo leren we elkaar ook nieuwe dingen. Dat zien we als een investering in ons bedrijf.”

Eenzaam

Het concept van de Tech Assistants is simpel: ze helpen ouderen met het installeren van moderne technologie. “Printers installeren, tablets repareren, laptops updaten, trage wifi verbeteren, noem het maar op!”, zeggen de jongens. “Wij zijn de jeugd van tegenwoordig. De meeste apparaten zoals computers, tablets, smartphones en routers kennen voor ons geen geheimen. En wat we niet weten, zoeken we uit”, legt Luca uit. “Niet iedereen heeft de tijd en het geduld om uit te vinden wat er precies mis is met hun apparaten. Daar willen wij mensen bij helpen. Ons motto is daarom ook: ‘van jong geleerd, is oud gedaan’.

Dit doen ze buiten schooltijd, voor 15 euro per klus. “Wij werken op basis van *no cure, no pay*. Kunnen wij het probleem niet oplossen dan hoeft de klant niet te betalen”, vertelt Luca. “Dat is tot nu toe trouwens nog niet gebeurd”, voegt hij er met een knipoog aan toe.

Voor de scholieren is het meer dan een leuk zakcentje verdienen. Met hun bedrijf zorgen ze ook voor een

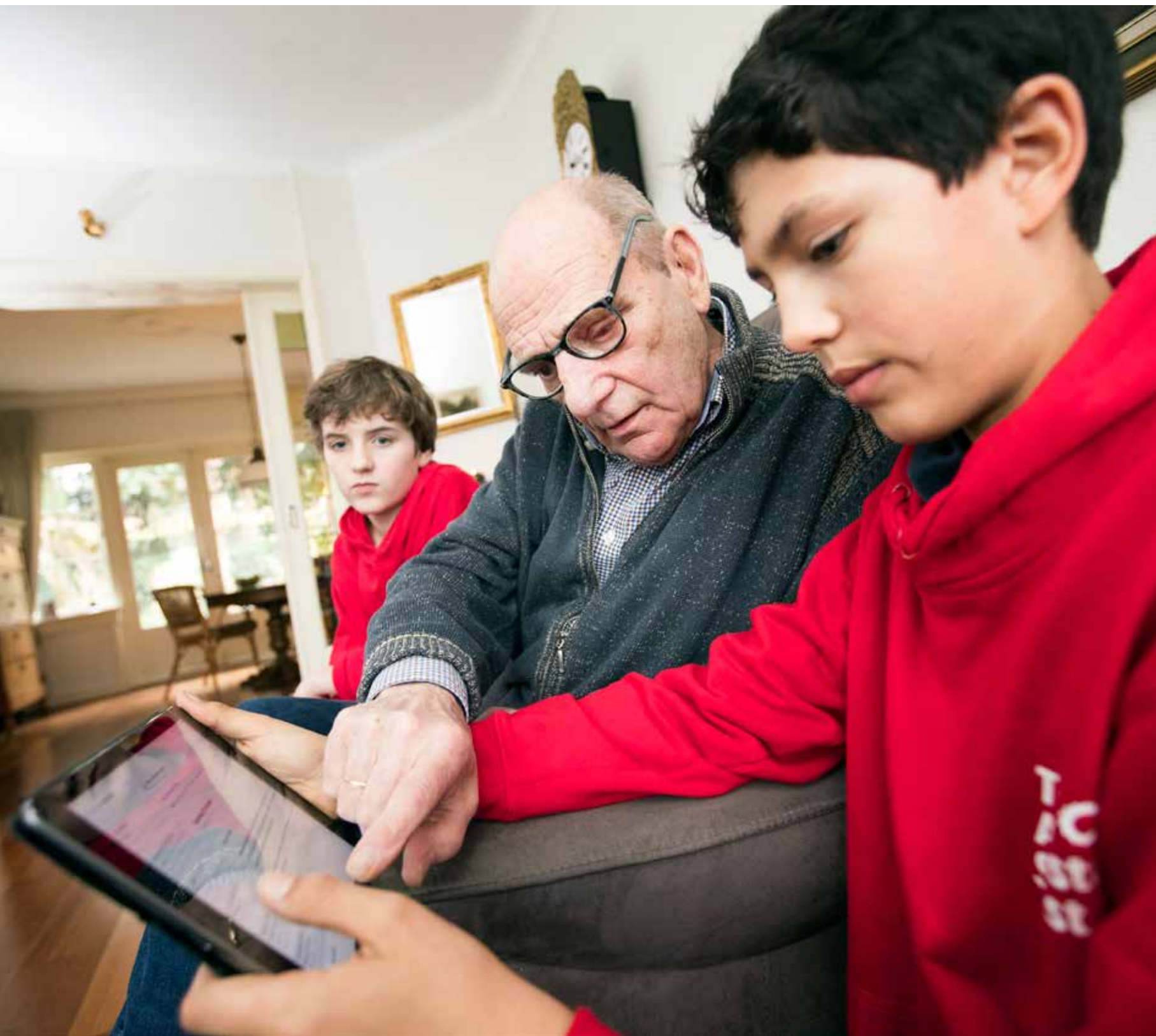
stukje verbinding. “Veel oudere mensen zijn eenzaam”, zeggen de jongens. Met moderne technologie willen ze hen verbinden met de maatschappij. “Zodat ze bijvoorbeeld kunnen facetimen of skypen met hun kleinkinderen”, zegt Victor. “Wij noemen dat ‘maatschappelijk ondernemen’”, zegt Luca wijs.

Die vakkennis en bravoure leverde hen de titel ‘Beste ondernemers-idee van Soest’ op. “Dat was fantastisch!”, roepen de mannen. “Ik had niet verwacht dat we zouden winnen, want we hadden goede concurrentie”, zegt Victor. Toch lieten de scholieren van Het Baarnsch Lyceum andere Soesterse ondernemers achter zich.

Daarnaast kregen de jongens een cheque overhandigd van duizend euro en een cheque voor het volgen van een masterclass en een workshop ter waarde van 1500 euro. “Nu kunnen we meer leren over marketing en boekhouding”, vertellen ze blij. “Dat soort vakken krijgen we niet op school.”

School komt voorop bij de jongens. “Daarom is Brian er vandaag niet bij, want hij heeft bijles”, zeggen Luca en Victor. Het ondernemestrio steekt elk vrij moment buiten hun schoolrooster in hun bedrijf. “Het is af en toe best puzzelen”,

tegenwoordig

PASPOORT

Naam: Luca Castelnovo (14),
Brian van Meggelen (13) en Victor Lampe (13)

Woonplaats: Soest

Onderneming: Tech Assistants Soest www.ta-soest.nl

Motto: 'Van jong geleerd, is oud gedaan'

Naam: Piet Blom (85)

Woonplaats: Soest

Online: zit graag op de tablet,
maar heeft problemen met zijn printer

vertelt Luca. “We kunnen niet altijd alle drie, maar we proberen altijd minstens met z’n tweeën op pad te gaan. Dat is efficiënter...” “...en gezelliger!”, beaamt Victor.

Printprobleem

Ook vandaag staat de Tech Assistenten weer een klus te wachten. Piet Blom (85) is geen digibeet. Hij zit graag op zijn iPad, op zoek naar nieuws en de laatste voetbaluitslagen. Met zijn vrouw Ria (80) facetimet hij graag met zijn kleinkinderen. “Fantastisch dat dat tegenwoordig kan”, zegt hij.

Maar die printer, dat blijft een verhaal apart. “Kijk, hij kan ‘m niet goed printen op de pagina.” Hij laat een A4-tje zien met een vakantiefoto van zijn zoon. In plaats van mooi groot en in kleur, is de foto zwart-wit geprint op een hoekje van de pagina.

Daar draaien Luca en Victor hun handen niet voor om. “Geen probleem meneer”, zeggen ze tegelijk. “Laat ons maar even kijken.” Behendig swipen ze over de tablet van meneer Blom, alsof ze nooit anders hebben gedaan.

Ondertussen vertelt Piet over vroeger. “Dertig jaar geleden kon ik me niet voorstellen dat we dit nu

Er zijn zat mensen van onze leeftijd die denken: wat moet ik met die rommel?

zouden doen.” ‘Dit’ verwijst naar alle technologische snufjes waardoor ouderen door de bomen soms het bos niet meer zien. Piet en Ria begripen dat wel. “Er zijn zat mensen van onze leeftijd die denken: wat moet ik met die rommel?”, zegt Ria. “We zijn van de pen en papier-generatie.” “Maar we vinden wel dat we met onze tijd mee moeten gaan”, vult Piet aan. “Daarnaast is het ook hartstikke leuk, want zo komen we makkelijker in contact met onze kinderen en kleinkinderen.”

De jongens hebben het probleem snel uitgevogeld. “Er is iets mis met de afdrukinstellingen, meneer”, zegt Luca. “Maar als ik een speciale app installeer, is het zo opgelost. Wat is het wachtwoord van uw Apple ID?”

Meneer Blom kijkt alsof hij water ziet branden. App? Apple ID? “Geen idee”, zegt hij uiteindelijk. Zijn vrouw Ria weet het ook niet. “Piet zet het ding altijd aan en dan doet hij het gewoon”, zegt ze.

Nokia

Piet mag dan niet over zoveel digitale kennis beschikken als de jongens, maar hij is wel degelijk mobiel. Hij staat op uit zijn stoel en loopt naar de kast. “Kijk!” Trots legt hij zijn oude Nokia op tafel. “Ik kan

er prima mee bellen. Meer hoeft toch niet?” De jongens kijken naar het apparaat. Een Nokia-baksteen, zouden hun leeftijdsgenoten plagend zeggen. Luca en Victor lachen alleen maar. “Die heb ik vroeger ook gehad!”, zegt Luca.

Ondertussen is het printprobleem nog niet opgelost. Maar Victor en Luca laten zich niet uit het veld slaan. Met wat gegoochel (dat zelfs de schrijfster van dit artikel ontgaat) weten ze het wachtwoord van meneer Blom te achterhalen. Na een paar printpogingen, komt de foto tevoorschijn. Paginagroot én in kleur. “Super!”, glundert meneer Blom.

De jongens zijn nog niet klaar. “Nu willen we dat u het ook eens probeert”, zeggen ze. Ze nemen hun motto ‘van jong geleerd, is oud gedaan’ duidelijk serieus. “Zo steek jij er ook nog wat van op, Piet”, lacht Ria.

Weer een tevreden klant. Eén van de velen die nog komen gaan, als het aan de jongens ligt. Luca, Victor en Brian zijn nog lang niet klaar met hun ondernemersavontuur: “Onze ambitie? Franchise-ondernemingen door heel Nederland, zodat we overal ouderen kunnen helpen en ze niet meer eenzaam hoeven zijn. Van Tech Assistants Soest naar Tech Assistants NLI!”

Na een bedankje in de vorm van thee en koekjes keren de Tech Assistenten huiswaarts. Hun taak zit erop. “Missie geslaagd!” aldus Luca. Piet Blom schudt ze nogmaals de hand. “Bedankt jongens”, zegt hij met een dikke knipoog. “Ik ga reclame voor jullie maken!” ◀

Goede Buren

TEKST: Joram Appel, met medewerking van Flore Kanyeba
FOTOGRAFIE: Hilde Sneep

Circa dertig mensen uit heel Nederland hebben zich zaterdagavond verzameld in De Open Hof in Soest. Ze vieren Agape, een viering van broederliefde, waarbij mensen uit een groot aantal van de ongeveer dertig Congolese gemeenten in Nederland aanwezig zijn. Voor deze Agape-viering wordt iedereen uitgenodigd die een goede band met de Congolese gemeente heeft. De preek door pastor George Kanyeba wordt gehouden in het Lingala en wordt gelijk vertaald in het Nederlands. Tijdens de preek wordt door de gitarist van de band op de achtergrond gespeeld. Dat hoort niet per se bij een Congolese kerkdienst, maar het verschilt per predikant. Muziek helpt wel om de harmonie in een viering vast te houden. Door de muziek ontstaat een opbouw binnen de dienst, met het gebed en de collecte als hoogtepunt, waarbij de band dan ook voluit speelt en de hele zaal, jong en oud, mee danst en zingt.

De Congolese kerk in Soest heet Maison de Prière en is in 1998 opgericht door George Kanyeba. Iedere zondag komt de gemeente bij elkaar van twee uur tot half vijf 's middags. Elke laatste zondag van de maand wordt de dienst ook ondersteund door een koor. ◀

Interactieve kerk heeft overlevingskans

Geloven was in de jeugd van Cees nog behoorlijk vanzelfsprekend. “Ik ging twee keer per zondag mee naar de kerk. Daar kreeg je een gedegen preek te horen waar zowel volwassenen als kinderen naar luisterden. Je had geen eigen inbreng. Een kindernevendienst? Daar hadden we nog nooit van gehoord. Op school zaten voornamelijk kinderen uit christelijke gezinnen.”

TEKST: Piet van Dijk

FOTOGRAFIE: Jeroen Jumelet

Voor Fleur is naar de kerk gaan ook nog vanzelfsprekend; ze gaat met haar ouders mee naar de Emmakerk, waar Cees ook toe behoort. Maar geloven is anno 2017 veel minder vanzelfsprekend, merkt Fleur. “Ik zit op een christelijke basisschool, maar daar komen ook kinderen uit niet-christelijke gezinnen. Ik heb eigenlijk maar twee vriendinnen met wie ik erover kan praten en die belangstellend zijn. Ik vraag me wel eens af hoe het later zal gaan: zijn er over honderd jaar nog mensen die geloven? Ook in de kerk zijn er niet zoveel jonge mensen als vroeger. Ik ben ook wel eens bang: misschien dwaal ik later ook wel af. Ik hoop wel dat ik me vertrouwd blijf voelen bij de kerk, dat ik blijf geloven dat God bij me is.”

Zoals Cees in zijn jeugd de kerk heeft meegemaakt, dat spreekt Fleur niet zo aan. “Als er een kerkdienst is zonder kindernevendienst, vind ik het wel moeilijk om alles te volgen. Veel woorden zijn moeilijk en het is best saai. Ik ben blij dat kinderen hun eigen uitleg krijgen en ik ga nu ook meedoen met de jeugdkerk. Daar praten we over actuele dingen en wat je ervan denkt. En we be-

Ken je mij

In de rubriek **Ken je mij?** staat de komende tijd het thema centraal dat in de PKN-kerken in Soest aan de orde is: Deel je leven. Rond dit onderwerp zijn kerkdiensten en activiteiten bedacht, bedoeld om mensen door middel van nieuwe vormen ertoe te bewegen hun leven meer met anderen te delen. Vandaag een junior en een senior in gesprek hierover: **Fleur Vreekamp** (12) en **Cees Geluk** (61).

spreken dan de vraag: hoe zou Jezus dat oplossen? Ik vind het leuk om daarover na te denken.”

Cees volgt met belangstelling hoe de jeugd tegenwoordig bij de kerk wordt betrokken. Dat het in de loop van de tijd alleen maar is verslechterd, zal hij niet zeggen. “Vroeger was er wel meer kennisoverdracht, dat is nu minder merk ik. Bij geloven gaat het om overgave en er is toch kennis nodig van wat je gelooft en waar het in de Bijbel om gaat. Maar de vorm waarin dat gebeurt, dat kan losser, moderner. Jongeren alleen maar frontaal confronteren met een boodschap, dat werkt ook in het onderwijs niet meer. Alles is interactief geworden.”

Interactief

Een kerk die dichter bij de belevingswereld van de mensen staat, dat spreekt hen allebei aan. In de eerste dienst in de Wilhelmina-

Column

Vierkante ogen

Het houdt niet op. Ik word overspoeld door een stroom van appjes, tweets en snapchats. Misschien zeggen een paar van deze termen je helemaal niets. Ik wou dat ik hetzelfde kon zeggen, maar ik kan er niet meer om heen.

Als we een Brits onderzoek mogen geloven, kijken we gemiddeld 221 keer per dag op onze telefoon. Het is een feit dat ik niet graag onder ogen zie. Acht van de tien keer als ik op mijn telefoon kijk, heb ik geen berichtjes (zo populair ben ik niet), maar toch blijf ik kijken. Uit automatisme.

Netflix

Voor ik de deur uit ga, doe ik de standaard check: sleutels-portemonnee-telefoon. Het is voor mij de ontbrekende schakel in de Heilige Drie-eenheid. Mijn telefoon is niet de enige boosdoener. Als journalist besteed ik een groot deel van mijn dag achter mijn laptop. Aan het einde van de dag sluit ik deze af en zoek ik wat afleiding. Niet in de vorm van een boek of een goed gesprek, maar door series te kijken op Netflix. Het is een wonder dat ik nog geen vierkante ogen heb.

Web

Online-zijn zit ingebakken in onze cultuur. Emoji's zijn de hiërogliefen van onze tijd. Over vijfhonderd jaar zullen ze reflecteren op de wijze woorden van filosoof Mark Zuckerberg: Ik facebook, dus ik ben. Af en toe word ik er moe van. Dan verlang ik terug naar de dagen dat het beeldscherm geen hoofdrol speelde in mijn leven. Toen ik me uren kon vermaken met buitenspelen, kleuren en met poppen spelen. Nu móet ik gewoon online zijn. Als ik een paar uur zonder telefoon zit, begint er iets te knagen. Hoeveel likes heeft mijn foto gekregen? Welke nieuwe video's moet ik bekijken op Youtube? Hoeveel appjes zijn er op mijn scherm verschenen, hunkerend om beantwoord te worden? Misschien heet het internet daarom het web. Als je er eenmaal in bent, zit je vast. Als een machteloze vlieg, scrollend door Facebook. Ik ben een slaaf van de moderne maatschappij. Een schaap in de social media-kudde. Een slachtoffer van de digitale revolutie.

Connectie

Maar dat wil ik helemaal niet. De momenten waarop ik verwijderd ben van een beeldscherm, dát zijn de momenten waarop ik pas echt tot rust kom. Een uur hardlopen door de bossen, opgaan in een mooi boek of een goed gesprek. Ik mag dan geen internet hebben, maar ik heb wel een betere connectie met mezelf. Ik wil voorkomen dat ik straks rondloop met vierkante ogen en een overbelast brein. Dat de enige woorden die ik nog kan uitkramen 'error' en 'overload' zijn. Bijna alles werkt weer als je het af en toe uitschakelt. Dat geldt ook voor ons.

Bernadette

kerk rond het thema 'Deel je leven' waren ze allebei aanwezig. Het was de eerste in een serie van vier diensten met een aantal experimentele workshops, bedoeld om mensen op een andere manier bij elkaar te brengen. Fleur deed mee aan een workshop dansen; hoe kan het ook anders, want ballet is haar grote liefde. Daarnaast maakte ze tosti's klaar; daardoor heeft ze niet de hele kerkdienst meegemaakt. Er waren ook creatieve activiteiten en een lunch. Cees woonde de korte dienst wel bij. "Deze zondag was zeker een vorm voor de toekomst", zegt Cees. "Het was interactief, voor jongere generaties aansprekend. Maar wat ik persoonlijk wel gemist heb, was diepgang. Een krachtig woord heb ik wel gemist. En wat je ook verandert in de kerk, een dienst moet er in een of andere vorm wel blijven. De kern van het geloof is je relatie met God, daar moet het steeds om gaan."

Fleur vindt het lastig om te bedenken hoe je de kerk aantrekkelijk houdt voor jongeren én voor ouderen. "Misschien moeten we wel aparte diensten voor ouderen en jongeren gaan houden. De taal is soms zo anders dan wij snappen. Soms denk ik wel eens bij een dominee: waar heb je het over?" Ze snapt echter ook het dilemma dat opdoemt: zo kunnen jongeren en ouderen niet met elkaar in gesprek komen, wat juist de bedoeling is van 'Deel je leven'. Behalve met haar ouders komt ze momenteel in de kerk zelden in gesprek met oudere mensen en dat vindt ze eigenlijk wel jammer. Zomaar op een ouder iemand afstappen, doet de jeugd niet gauw, maar als dat georganiseerd wordt, zal ze er zeker aan meedoen.

Sociale media

Cees denkt wel dat het kan: jong en oud in één dienst. "De jeugd van nu leeft erg met sociale media en die kun je best een plek geven in een kerk. Ook aan muziek kan je wat doen. Een band spreekt jonge mensen meer aan dan een orgel." Fleur geeft het grif toe. "Maar ik houd ook van klassieke muziek. Ik speel dwarsfluit", vertelt ze. "Ik heb geen hekel aan orgelmuziek." Cees: "Ik denk dat mijn generatie een band in de kerk geen probleem vindt. Wij zijn opgegroeid met de Beatles en de Stones." Fleur gelooft dat direct: "Mijn vader en ik luisteren naar de dezelfde popmuziek. Hij vindt de band Kensington ook goed." Cees frons zorgelijk de wenkbrauwen: "Die ken ik dan weer niet."

Nu gaat het nog steeds over de vorm, niet de inhoud. Cees: "Ik denk dat een pakkende spreker erg belangrijk is. Die verbindingsen kan leggen, in staat is te luisteren naar wat de jeugd beweegt en die in staat is Bijbelse begrippen op een goede manier uit te leggen. Ik denk dat dat werkt. Kijk maar eens naar de groeiende evangelische gemeenten. Daar zijn soms duizend mensen." Spannend de toekomst, besluit Fleur. Cees beaamt het: "Ik denk en hoop dat er altijd wel een gemeenschap van gelovigen zal blijven." ◀

PASPOORTEN

Naam: Cees Geluk,

Leeftijd: 61 jaar

Woonplaats: Soest

Naam: Fleur Vreekamp

Leeftijd: 12 jaar

Woonplaats: Soest

Zendeling op het gebied van literatuur

Madelief, je was een puzzel die niet klopte, onbestaanbaar DNA. Links en rechts ontbrak de adem, ruggengraat verkeerd bezorgd.

Er viel geen leven van te maken. Toch werd je geboren met je eigen naam, je lief gezicht, een hoofd en hart.

Met een zachte, lieflijke stem leest Trees Nelissen (65) uit Soest voor uit het werk ‘Voor de liefste onbekende’ van Ingmar Heytze. De eigenaresse van boekhandel Van de Ven in Soest spreekt langzaam en benadrukt elk woord. Je hoort in de manier van voorlezen wat het met haar doet. “Het voelt als een troost van een kind dat niet kon leven” vertelt Trees. “Het is een heel helder gedicht, maar er zit zoveel emotie in. Het is zo goed beschreven dat ik me kan voorstellen hoe dat geweest zou moeten zijn.”

TEKST: Karina van der Wal
FOTOGRAFIE: Jeroen Jumelet

De passie voor literatuur en poëzie heeft Trees al van jongs af aan. “Ik was als kind al iemand met ‘een boekje in een hoekje’. Mijn moeder was heel erg van het (voor)lezen. Ik kom uit een groot gezin en we hebben altijd heel veel boeken gehad. Nu overigens nog steeds. Ik heb boekenkasten vol. Maar toen ik mezelf had leren lezen, las ik ook altijd mijn broertjes en zusjes voor.”

Het bleef echt alleen bij lezen. Het enthousiasme om zelf gedichten of boeken te schrijven heeft ze nooit gehad. “Zeker als kind ervaar je boeken als een andere wereld, waar je heel veel uithaalt. Het is zo’n mooie manier om je te verplaatsen in iemand anders. De fijnste manier is om je helemaal in een boek te storten en hem zo snel mogelijk uit te lezen”, zegt ze glimlachend. “Maar niet alle boeken geven zich op die manier. Op een gegeven moment ga je ook anders lezen als je meer leeservaring hebt.”

Trees hoeft niet lang na te denken of ze een favoriete schrijver heeft.

“Ik vind zoveel schrijvers leuk. Dat varieert bij mij van dag tot dag en van week tot week.” Trees vindt een boek interessant als het haar kijk op zaken en mensen verandert. Ze trekt zich op aan de uitspraak van dichter K. Schippers: ‘Als je goed om je heen kijkt, zie je dat alles gekleurd is’. “Dat is ook wat boeken je kunnen leren”, vertelt ze. “Ik ben als persoon van nature geneigd om heel snel van een situatie of een persoon iets te vinden. Je plaatst als mens iemand snel in een hokje. Het mooie van boeken is dat je juist andere invalshoeken ziet. Neem als voorbeeld het boek ‘Muidhond’ van Inge Schilperoord. In dit boek kruip je in de huid van een pedofiel. Het kan ongemakkelijk aanvoelen om dit te lezen, maar het maakt wel iets in me los. Het geeft je uiteindelijk wel een completer beeld en het helpt je om niet al te snel met je oordeel klaar te staan.”

Poëzieprijs

Trees doet verschillende dingen rondom literatuur. Zo is ze bestuurslid en penningmeester van Stichting Literaire Activiteiten Soest (SLAS). Deze stichting is sinds december 1988 betrokken bij het organiseren van literaire activiteiten in Soest.

Zo beheert SLAS de gemeentelijke Rinke Tolmanpoëzieprijs. Dit is een prijs die eens per drie jaar wordt uitgereikt. De prijs is vernoemd naar Rinke Tolman, een veldbioloog, journalist en auteur van talrijke natuur- en poëzieboeken.

Je bent gaan slapen bij het eerste licht. Dat mocht. Het was tenslotte je verjaardag.

Mede doordat Rinke Tolman bioloog was, wordt het thema van de te schrijven gedichten, ophangen aan de natuur. Dit jaar is het thema 'Muurbloemen'. Echter gaat het dit jaar anders dan het de afgelopen keren is gedaan. "Als SLAS zijn we bezig om manieren te bedenken om poëzie meer zichtbaar te maken in openbare ruimtes. We hebben daarom de gedichtenschrijvers een uitdaging gegeven. De gedichten die ze maken, moeten op bijvoorbeeld gevels, borden of stapstenen geplaatst kunnen worden." "Bij een gedicht gaat het erom dat het meteen aanspreekt. En dat is al helemaal met deze opdracht het geval. Hier gaan we tijdens de beoordeling dan ook zeker op

letten. Het moet net even iets zijn waarvan je denkt 'hé, wat leuk'. Dat kan bijvoorbeeld door beelden, maar ook door taal. In het ideale geval door een combinatie van die twee."

Het bestuur van SLAS heeft nog geen specifieke plaats in Soest op het oog waar het winnende gedicht in het openbaar getoond gaat worden. "We zijn met het idee gekomen omdat we deze vorm van poëzie momenteel missen in Soest. Wij vinden dat dat toch een bepaalde meerwaarde heeft. Een gedicht is bij uitstek iets wat je even uit je dagelijkse leven trekt en ergens over laat nadenken. Of iets laat ervaren. Dat kan puur gevoelsmatig zijn."

En je kreeg twee ouders die je nooit vergaten.

Populariteit literatuur

Trees blijft een zendeling als het gaat om het doorgeven van haar liefde voor literatuur, ondanks dat de populariteit van het lezen onder jongeren flink gedaald lijkt te zijn. Trees heeft daar wel een verklaring voor. "De afleiding onder jongeren is tegenwoordig enorm groot. Bij de activiteiten die

Houdt u van dichten? En wilt u mooie geldprijzen winnen? Meedoen met de gedichtenwedstrijd kan tot vrijdag 7 april 2017. Mail een gedicht van max. 4 strofen naar secretariaat@slas-soest.nl.

we organiseren, hebben we een vaste groep mensen die komt. Dit zijn vooral ouderen. Toch proberen we door jonge enthousiaste schrijvers uit te nodigen om ook de jeugd weer warm te laten lopen voor literatuur."

Volgens de literatuurliehebber begint het allemaal bij de opvoeding. "Het is heel belangrijk als ouders van jongs af aan het goede voorbeeld geven. Ze moeten zeker niet stoppen met voorlezen als kinderen zelf kunnen lezen. Er is weinig mooier dan het overdragen van goede literatuur en poëzie. Maar het allermooiste blijft toch om mensen en boeken met elkaar te verbinden!" ◀

*Slaap, wij dromen net als jij,
we varen naar elkaar
over een grote blauwe oceaan.
We komen elke nacht iets dichterbij.*

PASPOORT

Naam: Trees Nelissen

Leeftijd: 65

Beroep: Eigenaresse Boekhandel Van de Ven

Paul Walter 'Herfstimpresie', 2014, acryl op doek, 60 x 50 cm

Het thema van dit schilderij is de herfst. En toch ligt hier de focus op de belofte van de lente, het doorbrekende licht!